

[Ludvig Christensen.]

i hvis Arbejdsløshedskasse de ønsker at indmeldes. Efterhaanden som vi for hvert Aar, der gaar, faar en stadig voksende permanent Hær af Mennesker, som der overhovedet ikke mere er Brug for i Samfundslivet, fordi Arbejdet kan gøres meget lettere og med meget ringere Arbejdskraft ved Hjælp af Maskiner, vil der melde sig Problemer af en helt anden Art, end Flertallet i Øjeblikket synes at tænke paa. Derfor kan man ikke uden videre nøjes med at lovgive for de — man kan sige — relativt velstillede Arbejdere, som paa Grund af det Held, at de endnu ikke er blevet permanent arbejdsløse, er i Stand til at være i en Arbejdsløshedskasse og betale Forsikringskontingent. Samfundet maa virkelig ogsaa, hvis ikke der skal ske et eller andet, lovgive paa rimelig og forsvarlig Maade for de mange Tusinder af virkelig hæderlige, gode Samfundsborgere, der ved Tidernes Ugunst bliver stødt ud i de uorganiserede arbejdsløses Rækker og ofte i de hjemløses Rækker. Men det ser Flertalspartierne fuldstændig bort fra. Det skjulte Løfte, der foreligger fra de Konservative, har vi, som sagt, ikke kunnet tillægge nogen Værdi, da vi ikke kunde faa at vide, hvad det indeholder. Her vilde det Lovforslag, man ikke vil gennemføre i dette høje Ting, afgjort have betydet en Bedring af Forholdene for alle de mest ulykkeligt stillede i vort Samfund.

Saa vil man maaske pege paa de paa-gældendes grundlovmæssige Ret. Ja, Tallene fra Sønderjylland viser, hvad det fører til. Der er der omtrent sket en Tredobling i Løbet af nogle faa Aar i Antallet af Hovedpersoner, som er kommet under Fattigvæsenet. Men det vil vist alligevel være en farlig Vej for det danske Folkesamfund at give Anvisning paa. Det drejer sig her om Mennesker, der virkelig er i Besiddelse af Arbejdsevne, der virkelig er i Besiddelse af Arbejdsvillie og Arbejdsmod, men som paa Grund af Samfundsudviklingen herhjemme og over hele Verden skydes ud som overtallige; de vil uden videre blive henvist til at miste deres borgerlige Rettigheder, hvis de ikke foretrækker at dø af Sult. Derfor forstaar jeg ikke, at Flertalspartierne har kunnet begrænse deres Virksomhed til at omfatte et Omraade, der slet ikke omfattes af det Forslag, som Regeringen har fremsat.

Jeg skal erkende den ene Ting, at der i det Tilbud, som foreligger oprindelig fra Venstres Side, og som senere er tiltraadt af det konservative Folkeparti, naturligvis ligger en Forbedring af Loven af 1927.

Men det er ikke første Gang, der, om jeg maa bruge det Udtryk, lappes paa Loven af 1927, det begyndte man paa saa tidligt som i April Maaned 1928. Da maatte man allerede til at begynde paa at ændre ved Bestemmelserne om Oprettelse af Krisekasser, og man maatte i November 1928 til at ændre paa Reglerne om, hvor naar Arbejdsløshedsfonden kan komme til at træde i Virksomhed. Nu vil man altsaa ogsaa i Aar til at forsøge paa ad nye Veje at udbygge Loven af 1927. Men hvad viser det os? Naturligvis for det første det, at navnlig Partiet Venstre nu erkender, at man i 1927 ikke bar sig helt forstandigt ad ved den haardhændede Politik, der blev ført overfor Arbejdsløshedskasserne, at man ikke har haft særlig Fordel af, første Gang da der skulde lovgives om Arbejdsløshedsforsikringen, at gøre det udenom dem, som skal betale den største Part af Bidragene til Arbejdsløshedsforsikringen. Og den Erkendelse, at man ikke saadan helt ustraffet kan slutte sine Forlig uden om dem, der skal betale, kan vi naturligvis kun være tilfredse med. Men paa den anden Side er det min Opfattelse, at hvis man i dette høje Ting i 1927 var gaaet til en virkelig Forhandling med os og havde skabt en Ordning, som vi kunde have tiltraadt, vilde vi være kommet adskilligt lettere gennem Forhandlingerne om Krisefonds, end vi maaske er i Stand til det nu.

Det viser sig i øvrigt, at selv om man vil gennemføre Forslaget om Krisekasser, kan, saaledes som den ærede Ordfører rigtigt sagde, bl. a. den store Arbejdsmandskasse ikke komme i Virksomhed, fordi de ændrede Regler for Ikrafttrædelsen af Krisefondsudbetalingen, der vedtoges i November Maaned 1928, ikke er tilstrækkelige. Den Række af voldsomme Kriser, vi har haft, virker for stærkt ind, sætter Arbejdsløshedsprocenterne saa vældigt til Vejrs, navnlig i Vintermaanederne, at man, for at kunne udbetale efter de gældende Love for Krisefonds, skal have en fuldkommen katastrofal Ledighedsprocent netop i de Maaneder. Derfor er de Oplysninger, der i saa Henseende er skaffet til Veje, netop et af Beviserne for, at det heller ikke paa dette Omraade er muligt at komme videre med den Arbejdsløshedslov, som gælder i Øjeblikket.

Om selve det Forslag til Lov om Krisekasser, der er stillet som Ændringsforslag af Venstre og det konservative Folkeparti, vil jeg gerne gøre den Bemærkning, at naar Ordføreren nævnte Startkapitalen, er det nok rigtigt, at der vil kunne stilles indtil